

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **V. M .**, zast.Mgr. Lubošem Rutou, obecným zmocněncem, bytem Jičín, Náměstí V. Čtvrťka 868, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. ledna 2012, č.j. 7648/11-155-604444, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. ledna 2012, č.j. 7648/11-155-604444, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 19.7.2011, č.j. 89704/11/238911601174, kterým Finanční úřad v Jičíně (dále jen „správce daně“) nevyhověl jeho žádosti o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob ve výši 173.000,-- Kč.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že dodatečnými platebními výměry ze dne 13.8.2001, č.j. 41446/01/238921/8563, č.j. 41448/01/238921/8563 a č.j. 41449/01/238921/8563, byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1997-1999. Dne 14.9.2001 podal žalobce odvolání, jehož

součástí byl i podnět dle § 32 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), k ověření neplatnosti uvedených dodatečných platebních výměrů. Správce daně tento podnět prověřil, a protože tyto dodatečné platební výměry postrádaly jednu ze základních náležitostí rozhodnutí uvedených v § 32 odst. 1 písm. g) citovaného zákona, rozhodnutími ze dne 24.9.2001, č.j. 46728/01/238921/8563, č.j. 46922/01/238921/8563 a č.j. 46926/01/238921/8563, ověřil jejich neplatnost dle § 32 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků. Rozhodnutí o ověření neplatnosti nabyla právní moci dne 16.4.2002. Odvolací řízení zahájená odvoláním podaným dne 14.9.2001 byla rozhodnutími správce daně ze dne 24.3.2011, č.j. 24309/11/238911601174, č.j. 24312/11/238911601174 a č.j. 24325/11/238911601174, dle § 106 odst. 1 písm. g) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“) zastavena. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, která byla odvolacím orgánem rozhodnutími ze dne 15.8.2011, č.j. 4787/11-1500-604444, č.j. 4788/11-1500-604444 a č.j. 4789/11-1500-604444, zamítnuta a napadená rozhodnutí potvrzena.

Vzhledem k tomu, že správce daně shledal důvodným podnět na ověření neplatnosti shora uvedených platebních výměrů vydal nové dodatečné platební výměry na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1997-1999, a to dne 19.10.2001 pod č.j. 46715/01/238921/8563, č.j.46720/01/238921/8563 a č.j. 46721/01/238921/8563. Proti těmto dodatečným platebním výměrům podal žalobce opět odvolání, které odvolací orgán svými rozhodnutími ze dne 24.5.2002, č.j. 6454/110/2001-Ve, č.j. 6455/110/2001-Ve a č.j. 6456/110/2001-Ve, zamítl. Po jejich zrušení, které bylo výsledkem přezkumného řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem, správce daně z důvodu absence základní náležitosti dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o správě daní a poplatků, totiž data podpisu rozhodnutí, ověřil dle § 32 odst. 7 citovaného zákona svými rozhodnutími ze dne 26. 7. 2007, č.j. 48616/07/238911/6964, č.j. 48617/07/238911/6964 a č.j. 48618/07/238911/6964, neplatnost i těchto, v pořadí již druhých platebních výměrů. Tato rozhodnutí o ověření neplatnosti nabyla právní moci dne 4.9.2007. Následně byly správcem daně dne 27.9.2007 vydány nové dodatečné platební výměry na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1997-1999 pod č.j. 58624/07/238911/6964, č.j. 58639/07/238911/6964 a č.j. 58645/07/238911/6964. Proti těmto dodatečným platebním výměrům žalobce nepodal odvolání.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný dále popsal výsledek řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení, které, jak uvedl, bylo ukončeno rozhodnutím žalovaného jako odvolacího orgánu ze dne 26.10.2009, č.j. 7922/09-1500-607686. Žalobci nebyla obnova řízení povolena, neboť nebyly splněny podmínky § 54 odst. 1 a § 47 zákona o správě daní a poplatků. Zdůraznil, že v průběhu října roku 2008 uplynula prekluzivní lhůta k vyměření daňové povinnosti žalobci, tedy ještě dříve, než byl znám výsledek řízení ohledně daňové povinnosti paní H. M.. V této souvislosti vzpomenu ust. § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), konstatoval, že daňová kontrola daně z příjmů

fyzických osob za zdaňovací období 1997-1999 byla u žalobce zahájena v roce 2000, tedy od konce tohoto roku začala dle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků běžet znovu lhůta pro vyměření. Do běhu této lhůty se nezapočítává doba řízení před soudem, jak vyplývá z citovaného ustanovení, která činila více jak čtyři roky a devět měsíců. Lhůta dle § 47 zákona o správě daní a poplatků pro vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1997 – 1999 uplynula v průběhu října roku 2008. Dodatečné platební výměry na daň z příjmů fyzických osob za tato období, vydané pod č.j. 58624/07/238911/6964, č.j. 58639/07/238911/6964 a č.j. 58645/07/238911/6964, byly vydány ve lhůtě pro vyměření daně dle citovaného zákonného ustanovení.

Z výše uvedeného správce daně dovodil, že ke dni 16.5.2011 neevidoval na osobním daňovém účtu žalobce na dani z příjmů fyzických osob podávajících příznání vratitelný přeplatek ve výši 173.000,- Kč (jak tvrdí žalobce) a tento nevznikl ani ve lhůtě 60 dnů ode dne podání jeho žádosti. Proto jeho žádosti rozhodnutím ze dne 19.7.2011. č.j. 89704/11/238911601174, s odkazem na ust. § 155 daňového řádu správce daně nevyhověl. Žalovaný v jeho postupu neshledal pochybení.

Ve včas podané žalobě se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí žalovaného se kterým vyslovil nesouhlas. Především tvrdil, že při daňové kontrole sdružení fyzických osob, které tvořil spolu se svoji manželkou paní H. M., bylo kontrolováno jedno účetnictví společné pro společně vykonávanou činnost – provozování kantýny ve věznici Valdice. V průběhu kontroly jednal správce daně s oběma daňovými subjekty společně a dopustil se chyb, ovlivňujících oba subjekty. Uvedl, že si je vědom toho, že pro daňové účely jsou členové sdružení fyzických osob evidováni odděleně a díky této skutečnosti musel správce daně zahájit daňovou kontrolu s účastníky smlouvy o sdružení jednotlivě. Jednalo se však o formální stránku věci a nesprávné stanovení doměrku daně bylo rozděleno mezi členy sdružení. Pokud tedy Nejvyšší správní soud konstatoval nezákonnost v případě paní H. M., je tudíž nezákonné i vůči žalobci. Tuto skutečnost je správce daně povinen zohlednit, jelikož je vázán hlavními zásadami správy daní, a to zásadou zákonnosti, legitimního očekávání a ofiiality. Daň musí být stanovena zákonným způsobem a pokud tomu tak není, lze se zaobírat myšlenkou, zda správní rozhodnutí není nicotné. Žalobce na takto neoprávněně stanovený předpis daňové povinnosti prováděl úhrady, na jeho daňovém účtu má být proto evidován přeplatek daně, který vyčíslil a požádal o jeho vrácení.

Dále žalobce tvrdil, že od ukončení daňové kontroly do podání žaloby nebylo správcem daně vydáno rozhodnutí, které by mu platně stanovilo povinnost doměřenou daň uhradit. Všechna rozhodnutí, která správce daně doposud vystavil, byla buď neplatná, právně nicotná, nebo vydaná po lhůtě pro vyměření daně.

V pořadí první dodatečné platební výměry na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1997-1999 vydal správce daně dne 13.8.2001, pod č.j. 41446/01/238921/8563, č.j. 41448/01/238921/8563 a č.j. 41449/01/238921/8563. Pro

absenci podpisu oprávněné osoby je „zneplatnil“ rozhodnutími ze dne 24.9.2001, č.j. 46728/01/238921/8563, č.j. 46922/01/238921/8563 a č.j. 46926/01/238921/8563.

V pořadí druhé platební výměry na stejnou daň a stejná zdaňovací období vydal správce daně pod č.j. 46715/01/238921/8563, č.j. 46720/01/238921/8563 a č.j. 46721/01/238921/8563 neznámo kdy, s uvedením data vydání 13.8.2001. Tyto platební výměry prohlásil za právně nicotné Nejvyšší správní soud.

Konečně v pořadí třetí dodatečné platební výměry vydal správce daně dne 27.9.2007, pod č.j. 58624/07/238911/6964, č.j. 58639/07/238911/6964 a č.j. 58645/07/238911/6964. Tyto platební výměry byly dle žalobce vydány po lhůtě pro vyměření daně. K tomu odkázal na ust. § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Připomněl, že úkonem dle ust. § 47 odst. 2 citovaného zákona byla u něho v roce 2000 zahájena daňová kontrola, nová lhůta tak počala běžet 1.1.2001 a končila dne 31.12.2003. První platební výměry byly správcem daně zrušeny, druhé byly prohlášeny za nicotné, tudíž se na ně hledí jako by neexistovaly a třetí byly vydány až 27.9.2007, tedy po uplynutí lhůty pro stanovení daně. Dle žalobce lze jen stěží argumentovat tím, že do běhu této lhůty se nezapočítává doba řízení před soudem, jak upravuje ust. § 41 s.ř.s. Podle žalobce se k soudnímu přezkumu dostaly pouze druhé platební výměry, proto je doba řízení před soudy vázána jen k těmto druhým výměrám. Nejvyšší správní soud však v případě druhých platebních výměrů nerozhodl ve věci, pouze konstatoval jejich nicotnost. Dle žalobce „zde tedy nelze nezapočítat dobu řízení před soudy do běhu lhůty pro vyměření, protože nelze vztahovat jakoukoliv lhůtu k úkonu, který nikdy nevznikl, nezpůsobil právní účinky, čili neexistoval“. Lhůta pro vyměření daně dle žalobce proto uplynula na konci roku 2003.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil ve svém podání ze dne 29.3.2012. Odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání před soudem, které se konalo dne 24.5.2012, setrvaly obě strany sporu na svých závěrech a procesních návrzích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a neshledal žalobu důvodnou.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu správce daně u žalobce zahájil kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 1997, 1998 a 1999 dne 14.12.2000. Následně dne 13.8.2001 vydal pod č.j. 41446/01/238921/8563, č.j. 41448/01/238921/8563 a č.j. 41449/01/238921/8563, dodatečné platební výměry, kterými žalobci za uvedená zdaňovací období doměřil daň. Na základě námítky uplatněné žalobcem v odvolání do těchto platebních výměrů správce ověřil svými rozhodnutími ze dne 24.9.2001, č.j. 46728/01/238921/8563, č.j. 46922/01/238921/8563 a č.j. 46926/01/238921/8563, dle ust. § 32 odst. 7 zákona o

správě daní a poplatků jejich neplatnost a následně pod č.j. 46715/01/238921/8563, č.j. 46720/01/238921/8563 a č.j. 46721/01/238921/8563 žalobci daň znovu vyměřil. Odvolání žalobce proti těmto dodatečným platebním výměrům žalovaný rozhodnutími ze dne 24.5.2002, č.j. 6454/110/2001-Ve, č.j. 6455/110/2001-Ve a č.j. 6456/110/2001-Ve, zamítl. Žalobce se bránil žalobou ve správním soudnictví, kterou podal dne 1.8.2002 Krajskému soud v Hradci Králové. Ten svým rozsudkem ze dne 30.5.2003, č.j. 31 Ca 103/2002-27 žalobu zamítl, nicméně Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 31.10.2006, č.j. 5 Afs 71/2004-83, rozhodnutí krajského soudu zrušil, když dospěl k závěru, že dodatečné platební výměry na daňovou povinnost žalobce postrádají jednu ze základních náležitostí daných v § 32 odst. 2 písm. b) zákona o správě daní a poplatků, konkrétně datum jejich podpisu, které je dnem jejich vydání. Uzavřel, že nedostatek této základní náležitosti dosahuje intenzity zpochybňující zákonnost daňového řízení i jeho výsledku, tedy vydaného rozhodnutí. Krajský soud vázán vysloveným právním názorem následně svými rozhodnutími ze dne 28.5.2007, č.j. 31 Ca 229/2006-33, č.j. 31 Ca 230/2006-25 a č.j. 31 Ca 231/2006-25, zrušil žalobou napadená rozhodnutí žalovaného ze dne 24.5.2002, č.j. 6454/110/2001-Ve, č.j. 6455/110/2001-Ve a č.j. 6456/110/2001-Ve, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Správce daně na základě pokynu žalovaného svými rozhodnutími ze dne 26.7.2007, č.j. 48616/07/238911/6964, č.j. 48617/07/238911/6964 a č.j. 48618/07/238911/6964, ověřil neplatnost i těchto platebních výměrů a dne 27.9.2007, pod č.j. 58624/07/238911/6964, č.j. 58639/07/238911/6964 a č.j. 58645/07/238911/6964 vydal poslední platební výměry, žalobci je doručil dne 15.10.2007. Protože se do nich žalobce neodvolal, nabyly právní moci. Tyto skutečnosti nejsou mezi účastníky sporné a krajský soud posuzoval uplatněné žalobní námitky z pohledu shora popsaného skutkového stavu.

Žalobce se především domáhal toho, aby se na jeho daňové povinnosti vztahovaly závěry, které ohledně daňové povinnosti jeho manželky paní H. M. vyslovil Nejvyšší správní soud. Vzhledem k tomu, že oba vykonávali obchodní činnost, z níž si příjmy a výdaje rozdělovali rovným dílem, je tento názor zcela logický. Nelze ale přehlédnout, že ve sdružení fyzických osob bez právní subjektivity ve smyslu ust. § 829 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku v platném znění vystupují účastníci sdružení jako samostatné daňové subjekty, jednají pouze za sebe a je jen na nich jak bude každý z nich v daňovém řízení hájit svá práva. Pokud účastníci sdružení uplatňují svá hmotně-právní i procesní práva ve shodě, dopadá na ně výsledná daňová povinnost ve stejném rozsahu. To se v posuzovaném případě nestalo. Žalobce uplatňoval jiné procesní námitky než další člen sdružení-jeho manželka paní H. M.. To mělo za následek i jiné procesní postupy, u žalobce konkrétně opakovaně vydávané platební výměry a následné ověřování jejich neplatnosti. Do posledních platebních výměrů vydaných dne 27.9.2007, pod č.j. 58624/07/238911/6964, č.j. 58639/07/238911/6964 a č.j. 58645/07/238911/6964, doručených mu dne 15.10.2007, se žalobce již neodvolal a ty proto nabyly právní moci. Důsledkem toho bylo, že těmito platebními výměry vyměřená daňová povinnost nebyla přezkoumaná ani v řízení odvolacím, ani přezkumném dle ust. § 65 a násl. s.ř.s. Není tak vinou správce daně ani žalovaného, že výsledná daňová povinnost

žalobce byla odlišná od povinnosti druhého člena sdružení, paní H. M.. Ta prošla odlišným procesním postupem, když se bránila v odvolacím i přezkumném řízení před soudem proti platebním výměrům vydaným dne 13.8.2001.

V návaznosti na shora uvedenou námitku žalobce vyslovil podezření, zda za shora popsanych okolností, kdy mu daň nebyla stanovena zákonným způsobem, nejsou správní rozhodnutí nicotná. S tímto názorem se krajský soud neztotožňuje. Podle závěru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vysloveného v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, čj. 8 Afs 78/2006-74, v důsledku dlouhodobé absence výslovné pozitivně-právní úpravy nicotnosti správní judikatura nejprve navázala zejména na závěry Vrchního soudu v Praze [srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 3. 1995, sp. zn. 6 A 28/94, kde se uvádí, „že právní úprava- nevypočítává důvody nicotnosti aktu a ponechává právní teorii a soudní praxi, aby samy vymezily okruh případů, kdy vady aktu dosahují takové míry, že již o aktu vůbec nelze hovořit. Judikatura Vrchního soudu v Praze považuje za důvody nicotnosti aktu např. těžké vady působnosti a příslušnosti, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost nebo nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním slova smyslu vůbec neexistuje apod. Stejný význam pak má i nedostatek podkladu k vydání aktu, např. uložení povinnosti podle již zrušeného právního předpisu“], a posléze i Nejvyššího správního soudu [srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001-96, publikovaný pod č. 793/2006 Sb. NSS, podle jehož právních závěrů „nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti“]. Žádnou s takto nastíněných vad platební výměry žalovaného ze dne 27.9.2007, pod č.j. 58624/07/238911/6964, č.j. 58639/07/238911/6964 a č.j. 58645/07/238911/6964, netrpí. Daňový řád, který nabyl účinnosti dne 1.1.2011, definuje nicotné rozhodnutí v § 105 odst. 2 a říká, že nicotné je rozhodnutí pokud a) správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný, b) trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně. Krajský soud je názoru, že posledně jmenovaná rozhodnutí žalovaného takovými vadami rozhodně netrpí.

Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že druhé platební výměry na daň z příjmů za roky 1997-1999, vydaná pod č.j. 46715/01/238921/8563, č.j.46720/01/238921/8563 a č.j. 46721/01/238921/8563, prohlásil za právně nicotné Nejvyšší správní soud, zjevně se mylí. Ohledně citovaných platebních výměrů tento soud ve svém rozsudku ze dne 31.10.2006, č.j. 5 Afs 71/2004-83, dospěl k závěru, že postrádají jednu ze

základních náležitostí daných v § 32 odst. 2 písm. b) zákona o správě daní a poplatků, konkrétně datum jejich podpisu, které je dnem jejich vydání. Uzavřel, že nedostatek této základní náležitosti dosahuje intenzity zpochybňující zákonnost daňového řízení i jeho výsledku, tedy vydaných rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že hovořil pouze o jejich nezákonnosti, rozhodně ne o nicotnosti.

Konečně žalobce namítal, že dodatečné platební výměry, které vydal správce daně dne 27.9.2007, pod č.j. č.j. 58624/07/238911/6964, č.j. 58639/07/238911/6964 a č.j. 58645/07/238911/6964, byly vydány po lhůtě pro vyměření daně. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.

Podle § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků (platného ke dni vydání posledně jmenovaných platebních výměrů) pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Odstavec 2 citovaného ustanovení stanoví, že byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Běh lhůt daný v ust. § 47 je dále modifikován v § 41 s.ř.s. , opět ve znění platném ke dni 27.9.2007, který říká, že stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu České republiky, státních fondů a rozpočtů územních samosprávných celků.

Ze shora popsaného skutkového stavu je zřejmé, že lhůta daná v ust. § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků počala běžet ohledně daně z příjmů za rok 1997 počínaje 1.1.1998 a uplynula by 31.12.2000 (za roky 1998 a 1999 dne 31.12.2001 a 31.12.2002). Byla však pro všechna tři zdaňovací období dne 14.12.2000 přerušena zahájením daňové kontroly a měla skončit 31.12.2003. K tomu však nedošlo, protože žalobce dne 1.8.2002 podal proti druhým platebním výměrům, potvrzeným žalovaným, žalobu. Řízení o ní bylo ukončeno až rozhodnutími krajského soudu ze dne 28.5.2007, č.j. 31 Ca 229/2006-33, č.j. 31 Ca 230/2006-25 a č.j. 31 Ca 231/2006-25. Protože nabytím účinností s.ř.s., tj. dnem 1.1.2003 bylo třeba na běh lhůt k vyměření daně vztáhnout ust. § 41 citovaného zákona, lhůta daná v ust. § 47

odst. 1 a 2 zákona o správě daní a poplatků, která měla skončit 31.12.2003, přestala běžet a její běh pokračoval až právní mocí rozhodnutí ze dne 28.5.2007. O tohoto data měl správce daně k vyměření daně ještě jeden rok (bez přibližně dvou týdnů mezi prvním rozhodnutím krajského soud a podáním kasační stížnosti žalobcem do něho). V této lhůtě správce daně vydal třetí platební výměry ve věci, a to dne 27.9.2007, pod č.j. č.j. 58624/07/238911/6964, č.j. 58639/07/238911/6964 a č.j. 58645/07/238911/6964, a žalobci je doručil dne 15.10.2007.

Žalobce se u krajského soud domáhal změny rozhodnutí o vyměření daně z příjmů za zdaňovací období let 1997-1999 žalobou vedenou pod sp.zn. 31 Af 103/2011, neměl však ve věci úspěch. Krajský soud ze všech shora uvedených důvodů proto uzavřel, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem když dospěl k závěru, že žalobcem uhrazená daň na základě zmíněných platebních výměrů není přeplatkem ve smyslu ust. § 155 daňového řádu, a žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobce úspěch neměl, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, neboť mu nevznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 31. května 2012

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu